

DE ZEGEN VAN TRAAGHEID

Herinneringen aan de kinderreeks 'Johan en de Alverman', toveren ongetwijfeld een zachte glimlach op vele gezichten. Chirurgijn Johan en de mooie Rosita, de kleine bizarre Alverman met de grote uitpuilende ogen, het was een ongelooflijk populaire Vlaamse variant van de wereldberoemde kindersprookjes. Elke woensdagnamiddag waren we op post. Gefascineerd, bijna in trance, keken we naar het kleine grijze scherm waar de intriges tussen de goeien en de slechterikken zich ontsponnen.

Uit puur nostalgische overwegingen heb ik de reeks een tijdje geleden opgevist uit het archief van de toenmalige BRT. Het werd een tegenvaller. Fragmenten die vrij statisch waren duurden lang, veel te lang. Mijn geduld met de tergend trage verhaallijn op het grijze scherm was snel op.

'Wij heren van Zichem' kon me echter wel boeien. Het langzame tempo past hier wonderwel bij de lome dorps sfeer van toen. Pastoor Munte langs de zomerse velden in Zichem, haastig mankend, leunend op zijn paraplu, het zijn en blijven iconische beelden. Ook met de beperkte technische middelen van toen kon men geniale televisie maken.

De vele tinten grijs op de beeldbuis hebben plaatsgemaakt voor de haarscherpe, heldere en kleurrijke beelden van het flatscreen. De lange ononderbroken filmopnames van vroeger maakten plaats voor de korte shots die meer actie suggereren. Gebeurtenissen volgen mekaar in sneltempo op, intriges en chronologie lopen kriskras door mekaar.

Soms gaat men daarin wel heel erg ver. Recente documentaires durven gebruik maken van beelden die voorbij zoeven als een lastige vlieg die je niet kan pakken. De intro van het VRT NWS Journaal leunt aan bij die trend. Ik word er zeeziek van.

Televisiemakers zijn kinderen van hun tijd, ze volgen de hype van snel, flitsend en liefst spectaculair. Spijtig genoeg resulteert snelheid in oppervlakkigheid. De haastig bewegende beelden vind ik erg onaangenaam, ze overbelasten mijn zintuigen.

Geef mij maar de Britse of Scandinavische misdaadseries, de rustige stem van Wim Opbrouck in 'Onze natuur' of de diepte-interviews in 'Alleen Elvis blijft bestaan'. Traagheid laat inhoud ten volle tot zijn recht komen. De kijker krijgt de tijd om nieuwe informatie te verwerken.

Neen, 'Johan en de Alverman' hoeft niet meer, maar ik blijf een grote fan van rustige televisie. En als dat te ouderwets klinkt ... het zij zo.

Mieke